

Magdalena

Silvin Sardenko

Na zeleni gori
so šumeli bori:
Deklica, govori,
kaj si med viharje
vrgla svoje zarje?
Milostno te vrni
vigredi sreberni
Lilija med trni!

Iznad cerkve v temnih lesih
glas zapel je kot v nebesih,
zvon zapel je trikrat: Ave!
Čez domače grem dobrane,
noga težka kakor v klancu,
duša tesna kakor v lancu.

Bele črešnje z belim cvetom,
svoja krila blažena
razgrnite nad dekletom,
da bom utolažena.
Bele črešnje, poslušajte!
Zamenimo svoj ornat:
Hermelin mi beli dajte,
jaz rdeči dam škrlat!

O, da vem za tisti kraj,
kjer boš spala ti nekdej,
razrahljam ti, mati, stan,
da boš snula lepši san
ti in tožni tvoj obraz,
ki sem živa skrb mu jaz.

Sneg in dež in rosa, vse
kar prši izpod neba;
kal in kar iz tal cvete,
vse je čist odsev Boga.
Ah! da bi še moj navdih,
želja mojega srca
mogla biti čist in tih
žarek večnega duha.

Kakor potni ptič potujem,
vsako noč drugod nočujem.
Jutranja je in večerna

v mojih mislih in očeh
vedno ista zvezda verna:
Jaz ti vrnem prejšnji smeh.

Kadar kos in kukavica
pojeta po bukovinah,
ko škrjanec, lastovica
krožita po visočinah:
Romarji se v rani zori
k šmarnicam in šmarnim mašam
zbirajo na sveti gori.
Kaj bo z mano? željno vprašam.

Križ samotni v polju stoji:
štiri rame v štiri strani.
Kdo tako je mrk in teman,
da od mojih ne bi se ran
svetil kakor žar za goro,
kjer se strne svet in nebo?

Glej, s podobe v temnem lesu
smrt me gleda venomer,
smrt v telesu, smrt v očesu:
Živa vera živih ver,
Smrt je zame svet edini,
jaz edina smrtna stvar,
osamela v bolečini
kakor večni samotar.

Primi mojo róko,
pelji na visoko,
prehodiva mraz in mrak!
Vdihnili bom vase
kakor davne čase
romarski nebeški zrak.

Šumne so ajde,
sladek je cvet;
srečen, ki najde
mleko in med.
Gori na šmarno
pojdem goro;
srce viharno,
dobro ti bo.

»Jaz sem kraj utehe
zanj, ki nima strehe,
ki je poln gorja«:
pravi pismo pisem.
Glej, in znala nisem:
Tam smo vsi doma.